

Balgtreds (N. Senfen) udtalte, om jeg forstod ham ret, at jeg havde sagt, at § 4 kun handlede om almindelig Fattigunderstøttelse. Det har jeg ikke sagt, og det har jeg ikke kunnet sige; men jeg har sagt, at den sammenblander den almindelige Fattigunderstøttelse med Hjælpen til Selvhjælp. Det vil fremgaa, det er jeg overbevist om, af selve Paragrafen, at foruden at tale om Hjælp til Selvhjælp, som er de Derrers andet Hovedpunkt, gjør den Understøttelseskassen pligtig til at komme Enhver til Hjælp, forsaavidt og saa længe han ikke er i Stand til at forskaffe sig og Sine det Nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleie i Sygdomstilfælde. Naar der kun havde været sagt: „til Kur og Pleie i Sygdomstilfælde og til Hjælp under Sygdommen“, kunde jeg indrømme, at der var en Begrænsning; men nu er det fuldstændig det Samme, som naar man ellers taler om Fattigunderstøttelse. Jeg tror altsaa at have Ret til at sige, at begge Momenter ere sammenblandede. Det samme ærede Medlem forlangte et Forsørrelsesglas, naar han skulde faae Die paa, hvad „de Fattiges Kasse“ havde ubrettet; men desuagtet blev han vred, og fandt, at det var en uretfærdig Beskyldning, naar man sagde, at hidtil har Snigen ret taget sig af „de Fattiges Kasse“, og at derfor er den ikke bleven til Noget. Jeg veed ikke, hvorledes disse to Synsmaader kunne forenes, thi har „de Fattiges Kasse“ ikke ubrettet det Mindste, og beror dens Virksomhed væsentlig paa den Maade, hvorpaa Samfundet berer den, saa har man Ret til at sige, at Samfundet ikke har gjort Noget for den. Deraf følger ikke, at Samfundet ikke herefter skulde kunne bære den op. Det samme ærede Medlem mente, at jeg havde udtalt, at Bestyrelserne for Understøttelseskasserne skulde være tilbøjelige til at stemple en Mand som værdig, der ikke var det, men var en halv Lediggænger. Det har jeg ikke saa ganske ment eller sagt; men jeg siger, at Forholdet stiller sig ikke saaledes som det af ham blev onført, men det stiller sig saaledes, at Bestyrelserne skulle positivt stemple en Mand som uværdig, og derfor vel maa betænke sig, især naar den Paagældende har faaet en vis Værdighed i Henhold til Lovforslaget som Medlem af en Sygekasse. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Balgtreds (Holstein-Ledreborg) sagde ogsaa, at det var en Garant, at den Paagældende er Medlem af en saadan Kasse, og at saa er han i og for sig værdig; det er netop, hvad jeg antog, — men saa hører der en hel Del til at sætte denne Garant tilside og komme ind paa at sige, i Henhold til hvad der her staar navnlig om Lediggang, at han er uværdig. Jeg har jo sagt, at det er Bestyrelserne, der komme til at bevilge Understøttelse af Kommunens og Statens Kasse. Det er rigtigt; det er dem, der komme til at bevilge dem, men jeg har naturligvis ikke overset, at der vil

være Tale om formel Bevilling paa Finantsloven; men det er jo Noget, man kan være enig om, at naar den Slags Tilfagn er givet, er det, der her er Tale om, kun en formel Bevilling. Jeg skal ogsaa tillade mig et Par enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Balgtreds (Holstein-Ledreborg). Det ærede Medlem kunde ikke anbefale et Endringsforslag, der var filltet af to af hans Kolleger i Flertallet, og som gaar ud paa en Garant mod, at der skulde ske Formues-Transaktions i den sidste Tid. Det forekommer mig at være ganske overordentlig karakteristisk, hvad det ærede Medlem sagde i den Retning. Han vilde ikke anbefale Forslaget, fordi han saa nødig vilde have, at der skulde ske Brud paa den Ret, Vedkommende, naar han havde gjort Indskud i en Alderdomsforsørgelseskasse, havde erhvervet sig til at faae Tilskud. Men han har jo netop ikke denne Ret, thi han er vittetlig formuende. De to ærede Medlemmer vilde afværge, at han giver sin Formue bort og tilegner sig en saadan Ret; men det ærede Medlem (Holstein-Ledreborg) siger, at han har denne Ret, men han har den netop ikke, fordi han er formuende. Det er rigtignok en ganske mærkkelig Argumentation, at man ikke skulde fratage en Mand en Rettighed, han kun kan tilvende sig ved at gjøre Uret (Møbsiggelse af Holstein-Ledreborg). Ja, det kan gjerne være, at Lanken var sat spids frem, det tvivler jeg slet ikke om; men det ligger med Nødvendighed deri, og kan ikke forklares anderledes. Det ærede Medlem bestemte Begrebet „Lediggænger“ som den, der er ganske arbejdsløs, som slet Intet bestiller, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at jeg sagde altsaa det Samme. En notorisk Lediggænger kan ikke faae godt af Lovforslaget. Det er klart. Men den, der kun bestiller en lille Smule, et Minimum, er ingen notorisk Lediggænger (Ufbrydelse). So, han gaar ligesom ind under Lovforslaget, og Bestyrelsen skal vel vogte sig for at stemple ham som notorisk Lediggænger, thi han er det ikke, og naar han har skaffet sig den legale Værdighed ved at skyde ind i en Sygekasse, og han ikke er notorisk Lediggænger, saa kan han leve paa det Offentliges Beføstning, og det er derfor, at denne Sammenblanding af almindelig Fattighjælp med den supplerende Selvhjælp efter § 4 er saa overordentlig farlig og vil blive saa overordentlig demoraliserende. Det ærede Medlem sagde, hvad jeg allerede har berørt, og som staar i Forbindelse hermed, at Garantien for Høderlighed netop ligger i, at han er gaaet ind i en Selvhjælpsforening; men det kan han jo trøstigt gjøre, naar han derved veed, at han faar al den Hjælp, som han behøver til Livets Ophold. Det bliver imidlertid en sørgelig Garant; det vil bidrage til at ned sætte Selvhjælpsforeningerne betydeligt, det vil i højeste Grad bidrage hertil. Saa sagde det ærede